

ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ - ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΜΑΪΟΥ 2017 - ΣΥΝΑΥΛΙΑ 1

Επιμέλεια προγράμματος Θεόδωρος Λώτης

David Berezan	Buoy(5.1) (2011) (9:40)
Ricardo Climent	The Last Castrati (stereo) (9)
Annette Vande Gorne	Ce qu'avu le vent d'est (stereo) (2003) (8:00)
Robert Normandeau	Baobabs (stereo) (2014) (13:32)
Manuella Blackburn	Switched on (stereo) (2011) (8:00)
Ake Parmerud	Grow! (stereo) (2014-5) (12:43)

David Berezan, *Buoy*

Το Buoy εξερευνά τους ηχητικούς κόσμους και τα περιβάλλοντα των θαλάσσιων σημαδούρων, πολλές από τις οποίες έχουν κουδούνια, γκονγκ ή σφυρίχτρες που αντηχούν ανταποκρινόμενες στην κίνηση της θάλασσας. Τα ποικιλόμορφα χαρακτηριστικά των σημαδούρων, οι οποίες χρησιμοποιούνται ως αρωγοί στον θαλάσσιο προσανατολισμό καθώς και στην επιστημονική έρευνα του θαλασσινού καιρού, της οικολογίας και της ωκεανογραφίας, τροφοδοτούν την ηχητική γλώσσα και τη γραμματική που αναπτύσσεται στο κομμάτι. Κύματα υλικών δομημένα σύμφωνα με την ενέργεια των κυμάτων των ωκεανών και υποκείμενων παλλόμενων και βουίζοντων στοιχείων (υπαινισόμενα τα μεταδιδόμενα σινιάλα των σημαδούρων) δημιουργούν θεματικές ενώσεις που διαχέουν το έργο και παρέχουν μια δομή περιπλάνησης ανάμεσα σε αναλαμπές πραγματικού κόσμου (κύματα και σημαδούρες) και αντιπαραβαλλόμενων αφηρημένων ηχητικών κόσμων.

Το Buoy κέρδισε το βραβείο στον Παγκόσμιο Διαγωνισμό Σύνθεσης Ηλεκτροακουστικής Μουσικής Viva (Concurso Internacional de Composição Electroacústica Música Viva) (Λισαβόνα, Πορτογαλία) 2012).

Αφότου ολοκλήρωσε το πτυχίο του στην Ιστορία (1998) στο Πανεπιστήμιο του Calgary, δίπλωμα στη Σύνθεση (1996) στο Grant MacEwan College (Edmonton) και μεταπτυχιακό στη Σύνθεση (2000) στο Πανεπιστήμιο του Calgary, ο David Berezan μετακόμισε στο Ηνωμένο Βασίλειο και ολοκλήρωσε το διδακτορικό του στη Σύνθεση Ηλεκτροακουστικής Μουσικής (2003) στο Πανεπιστήμιο του Birmingham. Το 2012 διορίστηκε Καθηγητής στη Σύνθεση Ηλεκτροακουστικής Μουσικής στο Πανεπιστήμιο του Manchester, όπου διατελλεί, από το 2003, διευθυντής των Electroacoustic Music Studios και του MANTIS (Manchester Theatre in Sound).

Από το 2000 έχει αφιερωθεί κυρίως στη σύνθεση ακουσματικής μουσικής, αν και έχει επίσης συνθέσει και εκτελέσει έργα live-electronics για solo και σύνολα. Εξιδεικεύεται στη διάχυση ηλεκτροακουστικής μουσικής (sound diffusion).

Ο David Berezan έχει βραβευθεί στους διαγωνισμούς Music Viva (Πορτογαλία, 2012), Bourges (Γαλλία, 2002), Luigi Russolo (Ιταλία, 2002), Radio Magyar (Ουγγαρία, 2001), São Paulo (Βραζιλία, 2003, '05), L'espace du son (Βέλγιο, 2002) και JTTP (Καναδά, 2000). Επιπρόσθετα, σε αρκετές ζωντανές εκτελέσεις του έργου του, η μουσική του έχει αναμεταδοθεί από το CBC (Canadian Broadcasting Corporation) καθώς κι από το BBC (British Broadcasting Corporation).

Ricardo Climent, *The Last Castrati*

Η έρευνα για το έργο προέκυψε από τις πρωτότυπες καταγραφές των κυλίνδρων κεριού Gramophone, πριν από έναν αιώνα, του Alessandro Moreschi, γνωστού ως ο τελευταίος castrato. Η φωνή του Moreschi – μεταξύ σοπράνο και φωνής αγοριού - ήταν το επίκεντρο της ηχητικής μου έρευνας. Αρχικά, μου προσέξινε εντύπωση το γεγονός ότι η φωνή ενός castrato μπορούσε να φτάσει σε περιοχές κόντρα τενόρου που δεν είχαν προηγουμένως εξερευνηθεί. Στόχος μου ήταν να δημιουργήσω τη φωνή ενός μελλοντικού φανταστικού castrato με τη

βοήθεια ηλεκτροακουστικών τεχνικών σύνθεσης. Απομακρύνθηκα από την υπάρχουσα έρευνα σχετικά με την ιστορική ανασυγκρότηση μιας φωνής castrato προς την εξερεύνηση των κρυμμένων ιδιοτήτων της σε ένα πλαίσιο μουσικής σύνθεσης. Πώς θα ήταν μια φωνή που θα μπορούσε να φθάσει σε άγνωστες συχνοτικές περιοχές με την ενίσχυση σήματος ή τον απόλυτο έλεγχο της αναπνοής; Δομικά, το έργο δεν επιχειρεί να μεταφέρει μια φανταστική αφήγηση της ζωής του Moreschi. Στην αρχή, δεν υπάρχει συνειδητή αναφορά στην προέλευση των πηγών ήχου και τα ηχητικά αντικείμενα επικεντρώνονται σε ηχοχρωματικές μεταλλαγές. Καθώς η το έργο εξελίσσεται γίνεται πιο γκροτέσκο και δυναμικό με έντονες χειρονομίες. Ακολουθεί ένα απόσπασμα από τραγούδι του Moreschi, όπου η σύνθεση εγκαταλείπει τον αφηρημένο λόγο και γίνεται υπαινικτική για την παιδική ηλικία του τραγουδιστή. Η παγκόσμια πρεμιέρα πραγματοποιήθηκε στο SGAE-Μαδρίτη το 2005. Ακολουθήθησαν παρουσιάσεις του έργου στο Gainesville της Φλόριντα, SEAMUS Ιντιάνα, ICMC Βαρκελώνη, WOBC 91.5FM Radio-Ohio, Valparaiso Χιλή, Φεστιβάλ KEAMS Σεούλ, Kunitachi Τόκιο, Sounds-Electric Δουβλίνο, BBC Radio 3 και Radio Nacional España. Το κομμάτι αναθεωρήθηκε για όργανα και μαγνητοταινία από το Νέο Σύνολο Μουσικής του Πανεπιστημίου Νέας Υόρκης υπό τη διεύθυνση της Esther Lamneck. Το Last Castrati κυκλοφόρησε σε τέσσερις ετικέτες CD (IVM, CMC, ICMC, SGAE)

Ο Ricardo Climent είναι καθηγητής μουσικής σύνθεσης και επικεφαλής του τομέα σύνθεσης στο Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ και διευθυντής του ερευνητικού κέντρου NOVARS. Τα τελευταία χρόνια η έρευνά του επικεντρώνεται στον ηχητικό σχεδιασμό ηλεκτρονικών παιχνιδιών. Εφαρμόζει μηχανισμούς των video games σε περιβάλλοντα σύνθεσης, χρησιμοποιώντας τον ήχο ως την κύρια πηγή πλοήγησης και εξερεύνησης. Διαδικτυακοί τόποι: έργα παιχνιδιών-ήχου: game-audio.org. Συλλογή μουσικών έργων: electro-acoustic.com. NOVARS: www.novars.manchester.ac.uk

Annette Vande Gorne, *Ce qu'avu le vent d'est*

Θρηνωδία για τα πολιτικά θύματα των ιδεολογικο-οικονομικών πολέμων
Στον Hans Tutschku

Οι έντονα ποικιλόμορφες συνθετικές τεχνικές και το γράψιμο του Debussy αντηχούν στις τεχνικές γραφής ηλεκτροακουστικής μουσικής και επεξεργασίας του ηχητικού σήματος.

Για παράδειγμα, στη μουσική του μπορούμε να ακούσουμε «λουτταρισμένες» επαναλήψεις μικρών κύκλων, συχνά τροποποιημένων τονικά, με ή χωρίς παραλλαγές στην ταχύτητα (σύντομες ψηλές νότες, αργές χαμηλές νότες), δυναμικές αντιθέσεις, ξαφνικές αλλαγές στο tempo, επικάλυψη μορφών σε ένα συνεχές υφαντό, αντιπαραβολή μαζών και κινήσεων. Το Dialogue du vent et de la mer, η τρίτη κίνηση του La Mer, το Ce qu'a vu le vent d'Ouest, το έβδομο πρελούδιο του πρώτου βιβλίου για πιάνο, ή το Jeu, το τελευταίο του ορχηστρικό έργο, αποτελούν παραδείγματα των παραπάνω.

Υπάρχει επίσης μια ιδιαίτερη σχέση με τη φύση σαν πρότυπο. Εδώ, η φύση γίνεται αντιληπτή σε μια ποικιλία δυναμικών κινήσεων και φασματικών χρωμάτων από το αυτί ενός μουσικού που προσπαθεί να μην το περιγράψει με ανεκδοτολογικούς ήχους, αλλά να εξάγει ορισμένους νόμους για τα φυσικά χαρακτηριστικά.

Ο Debussy, εκατό χρόνια αργότερα, λειτουργεί για το έργο ως πρότυπο δυναμικής και μουσικής συμπεριφοράς, ως στυλιστικό και διαλεκτικό σημείο αναφοράς και όχι ως ηχητική πηγή.

Ο Debussy, χωρίς αμφιβολία, θα είχε γίνει μέρος της περιπέτειας της ηλεκτροακουστικής μουσικής.

Το έργο είναι παραγωγή του studio "Metamorphoses d'Orphee", Musiques & Recherches, Ohain (Βέλγιο), Μάιος 2003 και αποτελεί ανάθεση του Φεστιβάλ Ακουσματικής Μουσικής του Cagliari.

Creation, Cagliari, (Sarda) Ιούνιος 2003.

Σπουδές στην κλασική μουσική (πιάνο, ιστορία της μουσικής, αρμονία, πρακτική αρμονία, διεύθυνση χορωδίας, αντίστιξη κ.λπ.) στο Royal Conservatory of Mons and Brussels και με τον Jean Absil (φούγκα, ενόργανη σύνθεση). Μουσικολογία στον Ανοιχτό Πανεπιστήμιο των Βρυξελλών. Σύνθεση Ηλεκτροακουστικής μουσικής με τους G. Reibel and P. Schaeffer στο Conservatoire National Supérieur de Paris. Οργανώνει ως καλλιτεχνική διευθύντρια το Διεθνές Φεστιβάλ Ακουσματικής Μουσικής των Βρυξελλών L'Espace du Son (1984, ετησίως από το 1994) και από το 2000, το Electroacoustical Festival "2 visages de la musique électroacoustique" και τους διεθνείς διαγωνισμούς "Espace du Son" και "Metamorphoses".

Ίδρυσε και ηγείται της μη κερδοσκοπικής εταιρείας "Musiques & Recherches" και το στούντιο "Métamorphoses d'Orphée" (1982). Εκδίδει την επιθεώρηση "Lien" και το ElectrO-CD. (www.musiques-recherches.be) Κέρδισε το βραβείο SABAM "Music's Year" το 1985 και το "Fuga prize" το 1995.

Διδάσκει σύνθεση ηλεκτροακουστικής μουσικής στα κονσερβατόρια της Liège (1986), των Βρυξελλών (1987) και της Μονς (1993). Είναι καθηγήτρια emeritus από τον Ιούλιο του 2016.

Δίνει πολλές συναυλίες σε χώρες της Ευρώπης, του Καναδά, της Νότιας Αμερικής.

Στο παρόν, η μουσική της μελετάει ποικίλες μορφές ηχητικών ενεργειών της φύσης· τις χρησιμοποιεί όπως είναι ή τις μεταμορφώνει στο στούντιο για να δημιουργήσει μία αφηρημένη και εκφραστική μη-ανекδοτολογική γλώσσα.

Η σχέση ανάμεσα στον Λόγο και τη Μουσική είναι ένας άλλος τομέας έρευνας. Δημιούργησε επίσης την ακουσματική όπερα "Yawar Fiesta" η οποία ανανεώνει πλήρως το είδος ενώ δημιουργεί έναν συνδυαστικό κρίκο με το παρελθόν.

Robert Normandeau, *Baobabs*

Διασκευή του ακουσματικού έργου *Le renard et la rose* (1995), τρίτου κομματιού ενός κύκλου που άρχισε το 1991 βασισμένο στην αποκλειστική χρήση της ανθρώπινης φωνής. Ιδιαίτερα, η ονοματοποιία έχει ληφθεί υπόψιν μόνο σε περιπτώσεις όπου οι ήχοι της ανθρώπινης γλώσσας αντιστοιχούν άμεσα στο αντικείμενο, τη χειρονομία ή το συναίσθημα που δηλώνονται και όχι στην αφηρημένη τους αναπαράσταση.

Αποτελείται από πέντε κινήσεις: *Babbling and rhythm, Nostalgia and timbre, Anger and dynamic, Lassitude and space, and Serenity and texture.*

Μπορεί κανείς να διακρίνει λίγα κρυμμένα θέματα που συντέθηκαν για το έργο *Le petit prince* το 1994 για το Radio-Canada: *the King, the Businessman, the Vain, the Flight of Birds, the Well of the desert, the Little Flower, the Rose, the Baobabs, the Lamplighter, the Merchant of water pills, the Fox and the Geographer.*

Το *Baobabs* υλοποιήθηκε το 2012 στο The Banff Centre for the Arts με την υποστήριξη του Conseil des arts et des lettres du Québec (CALQ) και παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στις 15 Μαΐου, 2013 από τη σοπράνο Stéphanie Lessard, την άλτο Marie-Annick Béliveau, τον τενόρο Michiel Schrey, τον μπάσσο Pierre Étienne Bergeron, και το σύνολο κρουστών Sixtrum (João Catalão, Julien Compagne, Julien Grégoire, Philip Hornsey, Kristie Ibrahim, Fabrice Marandola) κατά τη διάρκεια της συναυλίας *Des rucs et des drums* στην Αίθουσα Πολυμέσων του Πανεπιστημίου McGill στο Μοντρεάλ. Το έργο ήταν μια ανάθεση του Sixtrum με την υποστήριξη του Canada Council for the Arts (CCA). Ευχαριστώ τους Odile Magan, Fabrice Marandola που με παρακίνησαν αρχικά, τον Greg Samek για την παραίνεσή του, τον Patrick Saint-Denis για τη βοήθειά του στο τεχνικό μέρος και ιδιαίτερα τον Luc Simard που μεταμόρφωσε σε γραπτή παρτιτούρα την οργισμένη μου φωνή. Το *Baobabs* βραβεύθηκε με το πρώτο βραβείο (για μικτή μουσική) στον Παγκόσμιο Διαγωνισμό Ηλεκτροακουστικής Μουσικής *Musica Nova 2013* (Πράγα, Τσεχία).

Η παρούσα ηχογράφιση πραγματοποιήθηκε από τον Denis Martin στις 16 Μαΐου, 2013 κατά τη διάρκεια της επαναλαμβανόμενης εκτέλεσης της πρεμιέρας· η μίξη ολοκληρώθηκε από τον συνθέτη τον Σεπτέμβριο του 2014.

Σήμερα θα ακούσουμε μια ακουσματική εκδοχή του έργου.

Το έργο του ως συνθέτη είναι αφιερωμένο κατά το μεγαλύτερο μέρος στη σύνθεση ακουσματικής μουσικής, αν και έχει συνθέσει κάποια μικτά έργα. Πιο συγκεκριμένα, στις συνθέσεις του μεταχειρίζεται αισθητικούς παράγοντες μέσω των οποίων δημιουργεί ένα «σινεμά για το αυτί» στο οποίο το «νόημα» καθώς και ο «ήχος» γίνονται τα στοιχεία που αναπτύσσονται στα έργα του.

Εργάστηκε επίσης ως καλλιτεχνικός διευθυντής για πάνω από 20 χρόνια, ιδιαίτερα για τη σειρά συναυλιών Clair de terre (Association pour la création et la recherche électroacoustiques du Québec (ACREQ)) από το 1989 μέχρι το '93 στο Planétarium de Montréal, και Rien à voir και Akousma (Réseaux) από το 1997 μέχρι το 2006.

Είναι καθηγητής στη σύνθεση ηλεκτροακουστικής μουσικής στο Πανεπιστήμιο του Μοντρεάλ από το 1999 αφοτό ολοκλήρωσε την πρώτη του Διατριβή στον τομέα της μουσικής στην Ηλεκτροακουστική Σύνθεση (1992), με επιβλέποντες καθηγητές την Marcelle Deschênes και τον Francis Dhomont. Διευθύνει την Spatial Immersion Research Group (GRIS), η οποία παράγει λογισμικό ηχητικής διάχυσης.

Έλαβε τρία Prix Opus από το Conseil québécois de la musique (CQM): δύο το 1999 — “Composer of the Year” και “Record of the Year — Contemporary Music” για το Figures (IMED 0944) — και ένα το 2013 — “Record of the Year — Contemporary Music” για το Palimpseste (IMED 12116). Η Académie québécoise du théâtre (AQT) του έχει δώσει δύο βραβεία Masque Awards (“Best Music for Theatre”): το πρώτο το 2002 για το έργο Malina και το δεύτερο το 2005 για το έργο La cloche de verre, και τα δύο με διευθύντρια σκηνής τη Brigitte Haentjens.

Manuella Blackburn, *Switched on*

Το έργο εξερευνά ήχους διακοπών, τηλεφωνικών καντράν και κουμπιών που συλλέχθηκαν από το σπίτι μου και τον χώρο εργασίας. Πηγή ενός ιδιαίτερα ενδιαφέροντος ήχου ήταν μια παλιά τηλεόραση, με το άνοιγμα της οποίας πυροδοτήθηκε μια σειρά ήχων υψηλής τονικότητας οι οποίοι μεταφέρθηκαν σε χαμηλότερα ύψη. Μαζί με αυτούς τους ήχους, οι ήχοι διακοπών, όντας πολύ μικροί σε διάρκεια, σχηματίζουν περίτεχνα ηχητικά σύνολα. Επιπρόσθετα σε αυτά τα στοιχεία, με προσέλκυσαν ιδιαίτερα οι περιπτώσεις των άψυχων αντικειμένων στα οποία διοχετεύεται ενέργεια μετά από στιγμές μη λειτουργίας καθώς και η ροή ηλεκτρικού ρεύματος και βουητού μέσα σε κυκλώματα. Το Switched on ολοκληρώθηκε το 2001 στο Liverpool Hope University (Αγγλία, Ηνωμένο Βασίλειο). Ευχαριστώ τους Lynn Holland και David Lewis για τη βοήθειά τους και το εκτενές κυγήγι διακοπών στο Art Department of Liverpool Hope University (Αγγλία, Ηνωμένο Βασίλειο), και τον Andrew Hall για την πολύτιμη συμβολή του στον ήχο. Το Switched on βρέθηκε στην τελική φάση για το βραβείο Gaudeamus Prize 2012 και του απονεμήθηκε το πρώτο βραβείο στον ετήσιο διαγωνισμό Metamorphoses, Βρυξέλλες, 2012.

Η Manuella Blackburn είναι συνθέτρια ηλεκτροακουστικής μουσικής που εξειδικεύεται στη δημιουργία ακουσματικής μουσικής. Έχει συνθέσει επίσης για μουσικά όργανα και ηλεκτρονικά, αυτοσχεδιασμούς για σύνολα laptop, και μουσική για χορό. Μελέτησε Μουσική στο Πανεπιστήμιο του Manchester (Αγγλία, Ηνωμένο Βασίλειο), αποκτώντας στη συνέχεια μεταπτυχιακό στη Σύνθεση Ηλεκτροακουστικής Μουσικής. Έγινε μέλος του Manchester Theatre in Sound (MANTIS) το 2006 και ολοκλήρωσε το διδακτορικό της στο Πανεπιστήμιο του Manchester με τον Ricardo Climent το 2010. Η Manuella Blackburn έχει δουλέψει για τα studios του EMPAC (Experimental Media and Performing Art Centre, Νέα Υόρκη), το Miso Music (Λισαβόνα, Πορτογαλία), το EMS (Στοκχόλμη, Σουηδία), το Atlantic Centre for the Arts (Φλόριντα, ΗΠΑ), και για το Kunitachi College of Music (Τόκυο, Ιαπωνία). Η μουσική της έχει εκτελεστεί σε συναυλίες, φεστιβάλ, συνέδρια και εκθέσεις στην Αργεντινή, το Βέλγιο, τη Βραζιλία, τον Καναδά, τη Χιλή, την Κόστα Ρίκα, την Κούβα, τη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ιταλία, την Ιαπωνία, την Κορέα, το Μεξικό, την Πορτογαλία, την Ισπανία, τη Σουηδία και τις ΗΠΑ. Η Manuella Blackburn έχει λάβει πλήθος διεθνών βραβείων για την ακουσματική της μουσική συμπεριλαμβανομένων των εξής: Πρώτο βραβείο στον 7ο Διαγωνισμό Ακουσματικής Σύνθεσης Métamorphoses, (Musiques et Recherches, Βρυξέλλες 2012), πρώτο βραβείο στον διαγωνισμό Musica Nova, (Τσεχία, 2014), Grand Prize στα Digital Art Awards (Φουτζισάβα, Ιαπωνία, 2007), πρώτο βραβείο στον 7ο και 10ο Διεθνή Διαγωνισμό Σύνθεσης Ηλεκτροακουστικής Μουσικής Viva (Λισαβόνα, Πορτογαλία, 2006, '09), τρίτο βραβείο στον Diffusion Competition (Ιρλανδία, 2008), βραβείο κοινού στον Διεθνή Διαγωνισμό Σύνθεσης Ηλεκτροακουστικής Μουσικής (CEMJKO,

Βραζιλία, 2007) και επαίνους στον διαγωνισμό Centro Mexicano para la Música y las Artes Sonoras (CMMAS) (Μορέλια, Μεξικό, 2008) και στον Διεθνή Διαγωνισμό Σύνθεσης Ηλεκτροακουστικής Μουσικής του São Paulo (CIMESP '07, Βραζιλία). Είναι Senior Lecturer στο Liverpool Hope University.

Ake Parmerud, *Grow!*

Η μέταλ μουσική είναι σπουδαία στη Σουηδία. Από τότε που ο μικρότερός μου γιος παίζει σε μια μπάντα δε μπόρεσα να αποφύγω αυτήν την παράδοση, ακόμη κι αν το ήθελα. Αντίθετα, εντυπωσιάστηκα από τη φωνητική τεχνική που χρησιμοποιείται από εκείνους που αποκαλούνται «screamers» ή «growlers», ένα είδος φυσικής ηχητικής παραμόρφωσης που δίνει την εντύπωση πως ο τραγουδιστής καταστρέφει τις φωνητικές του χορδές.

Ξαφνικά μου γεννήθηκε μια έντονη επιθυμία να δημιουργήσω ένα κομμάτι για μια χορωδία από «growlers», κάτι που δεν έχω ακούσει ποτέ (και λίγοι άλλοι έχουν). Ο γιός μου κατάφερε να με φέρει σε επαφή με τέσσερεις από τους καλύτερους growlers της πόλης μου για να συνεργαστούν σε μια ηχογράφηση. Επίσης ζήτησα από έναν από αυτούς να γράψει μερικούς κατάλληλους δυστοπικούς στίχους.

Οι οπαδοί του μέταλ σημειώνουν πάντα τη σημασία των στίχων παρότι τις περισσότερες φορές είναι αδύνατο να διακρίνεις οποιαδήποτε από τις λέξεις. Αυτό είναι αλήθεια για το *Grow!*. Παρόλα αυτά επέλεξα να δώσω έμφαση σε δύο γραμμές που είναι κεντρικές στη δυστοπία του μέταλ: “Hell is us. Die we must”, μια φράση που φαίνεται να έχει μεγάλη σημασία υπό το φως της κλιματικής αλλαγής, των παγκόσμιων πολιτικών κρίσεων, και του ανθρώπινου υπερπληθυσμού.

Το *Grow!* ήταν αποτέλεσμα της μίξης μέταλ, ηλεκτροακουστικής και electronica μουσικής.

Το *Grow!* ολοκληρώθηκε το 2014 στο στούντιο Métamorphoses d’Orphée studio of Musiques & Recherches in Ohain (Βέλγιο), και παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στις 11 Φεβρουαρίου 2015 στο Espace Senghor στις Βρυξέλλες.

Το κομμάτι είναι ανάθεση του οργανισμού Musiques & Recherches. Ευχαριστώ τους Henrik Blomqvist, Alexander Andersson, Aron Parmerud and Axel Widén (vocalists που ηχογραφήθηκαν).

Στίχοι από τον Axel Widén.

Ο Åke Parmerud έχει ακολουθήσει μια επιτυχημένη επαγγελματική καριέρα στη σύγχρονη μουσική και στα media arts από τα τέλη της δεκαετίας του '70. Παρότι αρχικά εκπαιδεύτηκε ως φωτογράφος (1972-74) συνέχισε σπουδάζοντας μουσική στο Πανεπιστήμιο και στη συνέχεια στο Göteborg Conservatory of Music.

Εκτός από την ηλεκτροακουστική και ενόργανη μουσική, η πολυγραφότατη λίστα έργων του περιλαμβάνει συνθέσεις που καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα μοντέρνας πειραματικής μουσικής στα πεδία του χορού, του σινεμά, της διαδραστικής τέχνης, των multi-media, του θεάτρου και του βίντεο.

Το έργο του “Proximities” έλαβε το πρώτο βραβείο το 1978 στο Διεθνές Φεστιβάλ Ηλεκτροακουστικής Μουσικής Bourges στη Γαλλία. Από τότε έχει λάβει 17 διεθνή βραβεία και τρεις σημαντικούς σουηδικούς επαίνους.

Σε δύο περιστάσεις έχει λάβει επίσης το Σουηδικό βραβείο “grammy” για το Best Classical Album of the Year και η μουσική του έχει εκπροσωπήσει δύο φορές το Swedish Radio στο Prix Italia.

Του έχουν ανατεθεί συνθέσεις έργων από σπουδαία διεθνή ινστιτούτα και τα έργα του έχουν παρουσιαστεί σε όλον τον κόσμο. Το 1997 το κομμάτι του “Grains of Voices” παρουσιάστηκε στη Νέα Υόρκη στην Παγκόσμια Ημέρα των Ηνωμένων Εθνών.

Η μουσική του έχει εκδοθεί σε πλήθος δίσκων και συλλογών, και το 1998 έγινε μέλος του The Swedish Royal Academy of Music.

Ο Åke Parmerud δεν είναι μόνο συνθέτης, είναι επίσης performer, παίζοντας σε ηλεκτροακουστικές συναυλίες χρησιμοποιώντας πολλά διαφορετικά ήδη διαδραστικών οργάνων. Έχει κάνει περιοδείες στην Ευρώπη, και τη Βόρεια και Νότια Αμερική.

Στα τέλη του 80' συνεργάστηκε με τον συνθέτη Anders Blomqvist, και οι live συναυλίες τους – οι οποίες συμπεριλάμβαναν πυροτεχνήματα – ήταν επιτυχημένες σε όλη την Ευρώπη.

Τα τελευταία δέκα χρόνια ο Åke να εργάζεται ως καινοτόμος σχεδιαστής ήχου και λογισμικού για διαδραστικές οπτικοακουστικές εγκαταστάσεις. Τα έργα του «The Fire Inside», «The Living Room» και «Lost Angel» έχουν παρουσιαστεί στο Βερολίνο, το Göteborg, τη Λεον, την Πόλη του Μεξικο, το Παρίσι και το Ρεϊκιάβικ. Έχει επίσης

σχεδιάσει συναυλίες και έχει διατελέσει καλλιτεχνικός διευθυντής σε οπτικοακουστικές παραστάσεις τόσο σε ανοιχτούς όσο και κλειστούς χώρους.

Το 2000, 2001 και 2002 εργάστηκε επίσης με τον Καναδό χορογράφο Pierre-Paul Savoï ως συνθέτης και σχεδιαστής ήχου και λογισμικού.

Το τελευταίο του σκηνικό έργο «Metamorphos» δημιουργήθηκε με την Καναδή χορογράφο Mireille Leblanc που επίσης χορογράφησε τη διαδραστική εγκατάσταση ήχου και βίντεο «Lost Angel» και τη βραβευμένη παράσταση χορού «The Seventh Sense».